

வள்ளுவன் கிரகல்

எஸ். கருணானந்தராஜா
[யுகசாரதி]

வள்ளுவன் கரிதல்

எஸ். கருணானந்தராஜா

(யுகசாரதி)

CENTURY HOUSE

35 BRANDRETH COURT, HARROW MIDDLESEX
HA1 2JU, U.K.

VALLUVAN KATHAL

(Collection of Poems & Story)

By

S. KARUNANANDARAJAH

@ Author

வள்ளுவன் காதல்

எஸ். கருணானந்தராஜா ©

முதற் பதிப்பு

நவம்பர் 2004

முன்அட்டை

மு.பூரீதரன்

ஒளியச்சு

மித்ர ஆர்ட்ஸ் & கிரியேஷன்ஸ்

சென்னை 24, தொ.பேசி. 23723182

அச்சாளர்

மணி ஆப்செட்

சென்னை 5.

பதிப்பாளர்

CENTURY HOUSE

35 BRANDRETH COURT,

HARROW MIDDLESEX

HA1 2JU, U.K.

பக்கம் : 64

விலை :

ISBN 1-873265-47-6

உலக்ப்பணம்

எனது மாமா (மனைவியின் தந்தை) காலஞ்சென்ற தலைமை ஆசான் தம்பிலுவில் கதிர்காமத் தம்பி தம்பையா அவர்களின் பாதகமலங்களுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்

ஆலமரமாயிருந்தீர் விழுதெறிந்தோம்
ஆறாய் வளஞ்சேர்த்தீர் செழித்துயர்ந்தோம்
பாலமாய் நின்றிட்டீர் உறவு காத்தோம்
பக்கபலமாயிருந்தீர் நிறைவில் வாழ்ந்தோம்
காலனவன் சடுதியிலே வருவானென்று
கடுகளவும் நினைத்தோமா ஐயா! - நின்றன்
தூலவுடல் மறைந்தாலும் அந்தராத்மா
துணையெமக்கு என்றும் நீர் பெறுக சாந்தி

என்னுரை

இது எனது அரசியல் சாரா ஆக்கங்களில் கைக்கும் நினை விற்கும் எட்டியவற்றின் தொகுப்பு நூல்.

கதிர்காமத்திலிருந்து எட்டேயெட்டு மைல்களுக்கப்பால் வாழ்ந்த கட்டகாமத்துக் கிழவி இன்று போவோம் நாளை போவோம் என்று இருந்து கதிர்காமத்தைப் பார்க்காமலேயே செத்துப் போனாளாம் என்று ஒரு கதையுண்டு. இலக்கியத்தில் குறிப்பாகக் கவிதையில் இளவயதிலிருந்தே ஆர்வம் கொண்டிருந்தாலும் ஆண்டிலொருக்கால் அமாவாசைக்கொருக்கால் எதையாவது எழுதி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி அவை பிரசுரமானதும் அவ்வளவில் திருப்தியுற்று கிட்டத்தட்ட நாற்பது வருடங்களைக் கழித்துவிட்ட பிறகு இனியும் கட்டகாமத்துக் கிழவிபோல் வாழ்வதில் பயன் இல்லை. தொலைந்தவை போக கைவசம் இருப்பவற்றையாவது பதிப்பித்து விடவேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தில் செய்யப்பட்டதே இம் முயற்சி.

புலம் பெயர்ந்த பிறகு பத்திரிகைகளில் வெளியான ஆக்கங்களைச் சேர்த்துப் பாதுகாப்பாக வைக்கக்கூடியதாயிருந்ததால் அவை பிரசுரிக்கப்பட்ட காலங்

களை ஒருவாறு குறிப்பிடக்கூடிய தாயுள்ளது. தாய் மண்ணிலிருந்து எதையும் கொண்டு வரமுடியாத தால் அனேக ஆக்கங்கள், குறிப்பாக எனது கவியரங்கக் கவிதைகள் தொலைந்து போய்விட்டன. வீரகேசரி எழுத்தாளர் ஆண்டுப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற 'மானுடம் தோற்றிடுமோ' என்னும் சிறுகதை, தின கரனில் வெளியான, சிறுவயதில் நான் எழுதிய எனது முதற் கவிதை, 'கண்களினால்..' என்னும் குறுநாவல் உட்பட அனேக ஆக்கங்களின் பிரதிகளை என்னாற் பெறமுடியவில்லை. அவையெல்லாம் இருந்திருந்தால் கொஞ்சம் கனமானவோர் நூலை வெளிவிட்டிருக்க லாம். ஆனால் அன்பார்ந்த நண்பர்களிடம் பெரிய வோர் புத்தகத்தைத் திணிப்பதில்தான் என்ன பயன்? நாம் நமது ஆத்மதிருப்திக்காக எதையோ செய்கிறோ மென்றால் அவர்கள் அவற்றை எல்லாம் வாசிக்க வேண்டுமென்று என்னதேவை? இவற்றை யோசித்ததால் நான் பலவற்றை விட்டுவிட்டு கையடக்க மானவோர் சிறிய நூலை வெளியிடுகிறேன். கூடவே 'ஈழத்தாய் சபதம்' என்னும் விடுதலை சார்ந்தவோர் நூலையும் அதே பெயரில் இசைத்தட்டு ஒன்றையும் வெளியிடுவ தால் கூடியவரை இரண்டு சிறிய நூல்களை வெளி விடுவதே சரியானதும் இங்கிதமானதும் கூட. இலக்கிய நண்பர்களிடம் நான் வேண்டுவதெல்லாம் என்னையும் கொஞ்சம் பாருங்கள் என்பதையே. இந்நூலில் நான் எழுதியவோர் சிறுகதையையும் சேர்த்திருக்கிறேன். முழுக்க முழுக்கவோர் கவிதை நூலான இந்நூலில் ஒரு சிறுகதையையும் சேர்த்து விட்டிருப்பது இலக்கிய வுலகில் நகைப்புக்கிடமானதாகவும் தெரியலாம். அவ்வகையில், இந்நூல் ஆகக்குறைந்தது சிலரின் நகைப்பையாவது சம்பாதிக்கட்டும் என எண்ணுகிறேன்.

புகழ் மிக்க எழுத்தாளர் சகோதரர் எஸ். பொ அவர்களிடம் ஒரு முன்னீடு கேட்டபோது மறுக்காது ஒப்புக்கொண்டார் அவருக்கு எனது நன்றிகள். அவரது வசிட்டவாய் என்னை மகரிஷி ஆக்காவிட்டாலும் போலிச் சன்னாசியென்று கூறாது என்றவோர் தன்னம் பிக்கையே அதற்குக் காரணம். அந்தத் தகுதிமிக்க வோர் இலக்கிய வாதியின் பார்வையில் தட்டுப்பட்டு இந்நூல் வெளி வருகின்றது. அதுவொன்றே எனக்குப் பேரானந்தம் அளிப்பதாகும்.

இதில் நான் மொழிபெயர்த்த சில கவிதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்கள் எல்லோரையும் நான் அறியாவிட்டாலும் குறிப்பாக பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா ஐயா அவர்கள் நான் மொழிபெயர்த்த அவரின் ஆங்கிலக் கவிதையையும் சேர்த்து வெளியிட அனுமதித்தார். அவருக்கு என் அன்பு நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன். இந்நூலுக்கு அட்டைப்படம் வரைந்துதவிய தம்பி மு. ஸ்ரீதரன் மற்றும் எனக்கு உதவி ஒத்தாசைகள் செய்த செ. அரவிந்தன் ஆகியோருக்கும், வழமைபோல இந்நூல் வெளியீட்டில் எனக்கு உறுதுணையாய் நின்ற என் அன்பு மனைவி திருமதி தயாபரி கருணானந்தராஜா அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன்.

அன்புடன்

எஸ். கருணானந்தராஜா
(யுகசாரதி)

10-06-2004

1A Rookery Close
London NW9 6QJ
E Mail: karu@tinyonline.co.uk
Web site: www.kavithai.co.uk
www.tamilpoetry.com

முன்னீடு

புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களுடைய ஏக்கங்கள் பல. இழப்புகளில் எழும் ஏக்கங்களும் உள. அச்சோகச் சுருதிகளின் பிறிதொரு பதிவாகவே, கருணானந்தராஜாவின் 'வள்ளுவன் காதல்' என்னும் இந்நூல் அமைந் துள்ளது.

அமைதி நிலவிய இலங்கையில், விவசாயத்துறையிலே பட்டம் பெறுவதற்குப் பேராதனை சென்ற இவர் இலக்கிய உருவங்களிலே தமது தமிழ்நேசிப்பினைப் பதிவு செய்தல் வேண்டும் என்கிற சிந்தையராய் வாழ்ந்தார். பேராதனையிலே பட்டப்படிப்புகள் மேற்கொண்ட தமிழ் மாணாக்கரின் இலக்கிய இருத்தலைப் பிரசித்தப் படுத்தும் சாதனமாய் வெளிவந்த 'இளங்கதிர்' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பொறுப்பில் அமர்ந்தமையும், தமது இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர உதவியது. உயிரையும், தமிழ்நேசிப்பையும் மட்டுமே சுமந்து சென்ற அவர், இன்று தமது இலக்கியத் தடத் தினைப் பதிவு செய்ய எடுக்கும் முயற்சிகள் சோகம் நிறைந்தன. எழுதிப் பிரசுரமாகி, அக்காலத்தில் சுவைஞரின் பாராட்டுதலைப் பெற்ற படைப்புகளைத் தேடும் முயற்சியிலே ஏற்படும் தோல்விகள் தரும் துக்கத்தின் ஆழம், அநுபவித்தவனுக்கே தெரியும். அந்த வலிகளுடன் இணைந்துதான் என் இலக்கிய வாழ்வும் தொடர்கின்றது.

படைப்பிலக்கியம் பற்றிய என் புரிதல்களும் முயற்சிகளும் கருணானந்தராஜாவின் இலக்கியப் பார்வைகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. இருப்பினும், இதன் வாசிப்பு எனக்கு மகிழ்ச்சியே தருகின்றது.

நவீன கவிதையிலே தொலைந்துபோன அற்புதத் தமிழ்ச் சொற்களை அவர் மீட்டெடுத்துள்ளார். வள்ளுவனையும் வாசகியையும் கதைமாந்தர்களாக்கி இவர் எழுதியுள்ள 'வள்ளுவன் காதல்' என்ற தலைப்பிலமைந்த கவிதை ஞானரதப் பயணமே! காமத்துப் பாலில் உள்ள குறட்பாக்களைக் கவிஞர் கண்ணதாசனும் கலைஞர் கருணாநிதியும் வாசகர்களுக்குப் புதிய தோரணையிலே அறிமுகஞ் செய்திருந்தாலும், கருணானந்தராஜாவின் கவிதை பிறிதொரு தரிசனத்தினை வாசகனுக்குத் தருகின்றது. மரபுக் கவிதையே கருணானந்தராஜாவின் வழி. அருணகிரிநாதர், பாரதி ஆகியோருடைய பாதிப்பு அவர் கவிதைகளில் உண்டு. 'ஆடைக் குறைப்பு' சுவைஞரை ஈர்க்கும் படைப்பு. புதுக்கவிதைக்கான பாடு பொருளை மரபிலே தந்தமை கருணானந்தராஜாவின் சாமர்த்தியம்.

அவர் சேர்ந்துள்ள 'சரி பின்னக் காதலிப்பம்' என்கிற அவர் சிறுகதையும் இங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை இத்தொகுதியை வித்தியாசப்படுத்துகின்றது. இக்கதை பதச்சோறே. இருப்பினும், கருணானந்தராஜா கதைஞராய் தமது இலக்கியப் பணியைத் தொடர்ந்திருந்தால், கணிசமான வெற்றியைச் சம்பாதித்திருப்பார் என்கிற நம்பிக்கையைத் தருகின்றது.

இச்சிறிய நூல், பெரும்பாடுகளினதும், தமிழ் நேசிப்பினதும் சாளரம். தென்தமிழ் ஈழத்தின் மரபுவழித் தமிழ் நேசிப்பின் ஒரு படிமம். புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கிய ஆக்கங்கள் அனைத்தும் ஆவணமாகுதல் வேண்டுமென வாழும் எனக்கு கருணானந்தராஜா ஊழியம் உவகை தருகின்றது.

எஸ்.பொ

13A Welby Street,
Eastwood, Australia.

வள்ளுவன் காதல்-1	11
வள்ளுவன் காதல்-2	14
வள்ளுவன் காதல்-3	16
வள்ளுவன் காதல்-4	17
வள்ளுவன் காதல்-5	18
வள்ளுவன் காதல்-6	20
துபாய் நிலவே தூது போ!	22
வீரக்தி	23
துணுக்குக் கவிதைகள்...	25
மழை	26
பெண்ணடிமை	27
கவர்ச்சியும் பிழையும்	29
ஆடைக் குறைப்பு	30
பரமனைத் தேடி	31
சூன்யத்தைத் தேடி..	33
கையும் நெய்யும்	35
அகந்தை	37
காட்சிக்கேது எல்லை	38
ஜோதிடம்	40
மொழி பெயர்த்த கவிதைகள்	
TINKLE TWINKLE LITTLE STAR	42
BA BA BLACK SHEEP	43
LOVE-BITES AND HATE HOWLS	44
(உறக்கிடாக் குத்தலும் வெறுத்திடக் கத்தலும்)	
ABOU BEN ADAM	47
உறவுப் பாலம் உடனே வேண்டும்	49
ஒரு புலம்பெயர் சீனீமா டைரக்டருக்கு...	54
சரீ பின்னக் காதலிப்பம்	56
ஆசிரியர் பற்றி...	63

காதல்

வள்ளுவன் காதல்-1

மெல்லிராப்போது வான மேக மண்டலத்தின் கண்ணே
வெண்ணிலா ஊரும் சற்றே விசம்பிடை மறையும்-

மீண்டும்

எண்ணிலா ஜாலம் காட்டி இதழ்க் கடை முறுவல் கூட்டி
கண்ணினைச் சிமிட்டி நாணிக் களிப்புறு முகத்தைக்

காட்டும்

அவ்விராவதனில் தன்றன் ஆருயிரனையள் தன்னைக்
கவ்விய இதழினூடு களிப்புறச் செய்தான் காளை.

நாணிய பெண்மை அங்கே நகைத்தது-இதழ்கள்

தன்னைக்

கோணியே நெளித்து “உங்கள் குறும்பினை

நிறுத்துங்கோ” - என்(று)

ஆணிடம் சினூங்கக் காளை ஆயிரம் சரசம் செய்தான்.

பூமகள் நெற்றிதன்னில் பொலிந்த குங்குமத் தூள் -

அன்னான்

மார்பினிற் புரள் கூந்தல் மலர் இதழ் கொட்ட - பெண்மை

சோர்வினிற் துவண்டு வாயின் சொல்லற முனக -

அங்கோர்

காவியம் பிறந்தது அன்போ காமுறச் சிறந்தது.

இத்தனை நிகழ்வும் யன்னல் இடைவெளியூடே - அந்தப்
புத்தொளி நிலவின் பார்வைப் புலத்தினுள் நடந்தது.
பார்க்கவும் வெட்கிப் பாராதிருக்கவும் மனமிலாது
வெண்ணிலா ஊரும் சற்றே விசம்பிடை மறையும் -

மீண்டும்

எண்ணிலா ஜாலம் காட்டி இதழ்க் கடை முறுவல் கூட்டி
கண்ணினைச் சிமிட்டி நாணிக் களிப்புறு முகத்தைக்

காட்டும்

கலவியிற் கலந்த காதல் காதலிற் கலந்த பாசம்
தலைவியைத் தடுத்திடாது தடுத்தது.

பொன்னொளிர் நிலவின் வீச்சுப் பொலிந்திட - “ஐயோ!

அத்தான்!

என்ன (இது)? வெளிச்சம் எனக்கேலாது உடனே அந்த
யன்னலைச் சாத்துங்கோ!” என்றாள்
மன்னவன் நிலவைப் பார்த்தான்.

“இருளினிற் கலவி செய்து என்பயன்? - மலர்க்

கண்ணாளின்

அருளுறு முகத்தை அங்க அழகினை நிலவு காட்டும்”
என்றவன் மனதிலெண்ணி எறித்திடு மதியை நோக்கி

என்ன டீ! நிலவே! உன்பால் இங்கிதம் இலையோ! - நீ
என்
கண்ணவள் முகத்தையொத்த களையினை உடையையா
யின்
உன் முகம் பிறர்க்குக் காட்டா(து) ஒளிந்து கொள் - என்று
மீண்டும்
பொன் மகள் மேனிதன்னிற் புதைந்தனன் போகம்
துயக்க.

வள்ளுவன் சொன்ன வார்த்தை வாசுகி கொடுத்த காதல்
தெள்ளிய தமிழில் இங்கே திகழ்ந்தது குறட்பாவாக

மலரன்ன கண்ணாள் முகமொத்தியாயின்
பலர் காணத் தோன்றல் மதி - (திருக்குறள்-காமத்துப் பால்)

வள்ளுவன் காதல்-2

காம்பரிந்த மலர் சொரிந்த மஞ்சம் - அங்கே
கட்டழகி வாசகிக்கோ காதல் நெஞ்சம்.

தாம்பத்ய சுகம் தேடிச் செந் நாப்போதன்
தாவுகிறான் மருவுதற்கு அவள் மறுத்தாள்.

தேம்புகிறாள் "சீ! தூரப் போம்!" என்கின்றாள்
திகைத்தவனோ "ஏனடி நீ பிணங்குகின்றாய்?
நான் புரிந்த கொடுமையென்ன? சொல்!"

என்கின்றான்
நங்கையவள் "தும்மிய(து) ஏன்?" என்று கேட்டாள்.

"தும்முதற்கும் விம்முதற்கும் தொடர்புண்டோடி?
துரோகமென்ன நான் புரிந்தேன்?" என்றான் காளை

"உம் மனதில் என்னைவிட யாரோ உள்ளார்
உதனாற்தான் அவள் நினைவாற் தும்மல்." என்றாள்.

வழுத்தினாள் தும்மினே னாக அழித்தழுதாள்
யாருள்ளித் தும்மினீ ரென்று - (திருக்குறள்-காமம்)

“அடி போடி பைத்தியமே! எனக்கு உன்றன்
அழகைவிட வேற்றுவா?” என்றான்-சும்மா
“நடியாதீர்! இப்போதும் தும்மலொன்றை
நான் பார்ப்பேன் என்றதனால் மறைத்தீர்” என்றாள்

தும்மச் செறுப்ப அமுதாள் - நுமருள்ளில்
எம்மை மறைத்தீரோ வென்று (திருக்குறள்-காமம்)

கட்டழகியின் குழந்தைக் கருத்தைக் காளை
கண்டதுமே மெய் சிலிர்த்தான்-பாய்ந்து கட்டிப்
பொட்டழிய முத்தமிட்டான்-புனிதமேனி
புதைந்தவளை வன்முறையிற் போகம் செய்தான்.

சிட்டவளோ தடுக்க மனமின்றிச் சும்மா
சினுங்கினாள் அவன் பிடயிற் சுகித்தாள்- அங்கோர்
சட்ட விரோதக் கலவி நிகழ நங்கை
தன் கணவன் தந்த சுகந் தனில் மகிழ்ந்தாள்.

ஊட்டில் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின் (திருக்குறள்-காமம்)

வள்ளுவன் காதல்-3

பஞ்சணையில் வள்ளுவனும் காத்திருந்தான்
பால் காய்ச்சி வாசுகியாள் தேன் கலந்தாள்.

அஞ்சி உடல் சிலிர்த்தாலும் அவன் பிடிக்குள்
அகப்படவும் உள் ஆசை; தவிப்பில் வந்தாள்.

கொஞ்ச மொழியாள் வரலிற் குறியாய் நின்று
கோதை வரப் பாய்ந்தவளை அணைத்தான்-வெட்கிக்
கெஞ்சியவள் “சிந்துது பால் விடுங்கள்” என்றும்
கேட்காது “எதற்கடி பால் எனக்கு?” என்றான்.

“ஆசையதாய்க் காய்ச்சிய பால் உங்களுக்காய்
அருந்துங்கள் எனை விடுங்கள் பெரிய மோசம்!
மீசை குத்து(து) ஐயோ! என் உதடு போச்சு
மிச்சம் தான் உங்களுக்குக் குறும்பு” என்றாள்.

“வாச மலர் முகத்தாளுன் வாயிலூறும்
வதைத் தேனை விடச் சுவைக்கும் சுவையுண்டோடா?
பாச மனம் விடுமோடா! பாலை வீசு
பஞ்சணைக்கு வா!” என்றான்
பாலை வீழ்ந்தாள்

●
பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி
வாலெயிறூறிய நீர் (திருக்குறள்-காமம்)

வள்ளுவன் காதல்-4

தாவி வரும் தென்றலதன் வருடல்-வானிற்
தவழ்ந்து வரும் வெண் முகில்கள் நிலவின் வீச்சு.

ஆவிகலந்துடல் இணையும் இன்ப ஆசை
அரவணைத்தான் அவள் சிணுங்கும்
அழகைப் பார்த்தான்.

“என்ன இது கடும் பார்வை?- என்னை நீங்கள்
எவளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றீர்கள்?
அன்னவளைக் கூப்பிட்டு உங்கள் ஆசை
அத்தனையும் தணியுங்கள்- எனை விடுங்கள்
பன்னிரண்டு மணியாச்சு நேரம் - நான்
படுக்கோணும் தள்ளுங்கள்
அப்போய்! சே! சே!

இன்னும் தான் இந்தாளுக் கென்மேல் ஆசை
எனக்கேலா(து) ஏய்! ஹூம்! சீ! பெரிய மோசம்
கன்னமெல்லாம் எச்சில் ஆய்! கடிக்காதீங்கோ!
கத்துவன் விடாட்டி” என்றாள் பின் கனிந்தாள்.

வள்ளுவனார் பள்ளியறை தன்னிலே தன்
வாசுகித் தேன் தனைச் சுவைக்கப் பட்ட துன்பம்
தெள்ளு தமிழ்க் குறட்பாவாய் இன்னும் நாவில்
திகட்டாது தித்திக்கும் சிறப்புக் காணீர்! /

நினைத்திருந்து நோக்கினும் காயும்-அனைத்தும் நீர்
யாருள்ளி நோக்கினீரென்று (திருக்குறள்-காமம்)

வள்ளுவன் காதல் - 5

காலை மணி நான்கிருக்கும் அவன் பிடிக்குள் கண்ணயர்ந்து கிடந்தவனோ விழித்தெழுந்தாள் வேலை ஒரு தொகையிருக்கு விடுங்கள் என்று மெதுவாக அடுக்களைக்கு எழுந்து சென்றாள் பாலையெடுத்த தடுப்பினிலே வைத்துத் தீயைப் பற்றவைத்தாள் வள்ளுவனோ பின்னால் வந்து மூலை வரை இழுத்தெடுத்தான் இதழ் பதித்தான் முத்தமழை பொழிந்திட்டான் மூச்சிரைத்தாள்.

“ஐயையோ பால் பொங்குதங்கே என்ன ஆவேசம் உங்களுக்கு? பொறுமையில்லை மெய்யாக எனக்கேலா(து) நெருப்பு - கொஞ்சம் விலத்துங்கோ சுட்டுவிடும் போங்கோ வாறன் பொய்யில்லை கட்டாயம் வருவன் - இப்போ போங்கோ நான் ஏமாற்றமாட்டன்” என்றாள் ஐயனவன் வள்ளுவனோ காமத் தீயில் அவள் கெஞ்சல் கேட்காமல் காதல் செய்தான்

“தொட்டாற்தான் நெருப்பென்னைச் சுடும் டீ - ஆனால்
 தோகையுனை என் கையிலிருந்து நானும்
 விட்டாற்தான் காமத் தீ கருக்குமென்னை
 விடமாட்டேன் தாங்காது உடன் வா என்றும்
 எட்டாத கனியோ நீ எனக்கு? இல்லை
 என் மனைவி ஆனாலும் இப்போ வேண்டும்
 மிட்டாய் நீ” என்றிட்டான் நெகிழ்ந்த நங்கை
 வேறு வழியின்றி அவன் விருப்பைத் தீர்த்தாள்.

தருணியவள் வாசுகியைச் செந்நாப்போதன்
 தழுவியதும் மருவியதும் அடுக்களைக்குள்
 ஒரு பெரிய இலக்கியமாய் ஆனதங்கே
 உண்மையிது அவன் குறளில் இதனைக்காண்பீர்.

தொடிற்சுடின் அல்லது காமநோய் போல
 விடிற்சுடல் ஆற்றுமோ தீ (திருக்குறள்-காமம்)

வள்ளுவன் காதல்-6

நெஞ்சினிலே பெரு வாஞ்சை அவனில் ஆனால்
நிலவு முகம் மீதினிலோ போலிக் கோபம்
கொஞ்சமுமா சை யில்லா தவளைப்போலக்
கோதையவள் மௌனத்தாற் பிணங்குகின்றாள்

தஞ்சமடி நீயெனக்கு தயவுசெய்தென்
தாகத்தைத் தீர்க்காயோ கண்ணே இந்தப்
பஞ்சணையில் ஆருயிரே அன்பே என்ன
பாபமடி நான் செய்தேன் உனக்கு என்றே
கெஞ்சுகிறான் வள்ளுவனும் செவிகொடுத்தும்
கேட்காமல் நடக்கின்றாள் கோபங்காட்டி.
வஞ்சியவள் கோபத்தைத் தீர்ப்பதற்கு
வழியின்றி வள்ளுவனும் கலங்குகின்றான்

ஊடலது ஆயிரந்தான் காட்டினாலும்
ஒன்றெனக்கு என்றிட்டாற் துடித்துப்போவாள்
நாடலிலே பயனில்லை உறவுக்காக
நடிப்பது தான் வழியென்று உணர்ந்துவிட்டான்
பேடையவள் தோகைதனை முகர்ந்தான் - ஆங்கே
பெரியதொரு தும்மல்வரத் தும்மிவிட்டான்
தேடியது கிடைத்த(து) உடன் திரும்பிப்பார்த்தாள்
தேனிதழ்கள் அசைந்தன நல்வாழ்த்துரைத்தாள்

நடந்ததிதைப் பின்னொருநாள் தன் தோழிக்கு
நாணத்தில் மகிழ்வோடு திக்கித்திக்கி
மடந்தையவள் வாசகியாள் சொன்னாள் அந்த
வார்த்தைகளை வள்ளுவனும் கேட்டு நின்றான்

“என்னுயிரென் அருகிருந்து தும்மும்போது
எப்படி நான் வாழ்த்தாமல் இருப்பேன் தோழி
உன்னியது மனம் வாழ்க நூறாண்டென்றேன்
உடன் கட்டி யணைத்திட்டார் உயிர்கலந்தார்
தன்னையெனில் கலப்பதற்காய் அவர் செய்திட்ட
ஜாலமடி பொய்த்தும்மல் தோற்றுப்போனேன்
பின்னருணர்ந்தேன் எனக்கே வெற்றியென்று
பேசாமல் வசமானேன் அவருக்கன்று”

வாசகியாள் நடந்தவற்றைத் தன் தோழிக்கு
வரிவரியாய் எடுத்துரைக்க அதனை நின்று
ஆசுகவி வள்ளுவனும் ஒற்றுக்கேட்டான்
அவன் குறளில் பதித்திட்டான் அழகாய் அன்று

ஊடியிருந்தேமாத் தும்மினார் யாந்தம்மை
நீடு வாழ்கென்பாக்கு அறிந்து (திருக்குறள் - காமம்)

வள்ளுவன் காதல் என்னும் தலைப்பில் எழுதப்பட்ட 6 கவிதை
களில் முதல் நான்கும் ஜெர்மனி இளைஞன் இதழ்-1995 மார்ச்சு - 1996
சித்திரை வரையான காலப்பகுதியில் வெளியானவை. பின்னர் இந்தியா
சத்திரப்பட்டி, ராஜபாளையம் பிரதேசத்திலிருந்து வெளியாகும் 'வைகறை
முரசு' வார இதழில் 29 டிசம்பர் 2002 முதல் 2 பெப்பிரவரி வரையான
காலப்பகுதியில் 6 கவிதைகளும் வெளியாயின. லண்டன்தேசம் இதழிலும்
இத்தொடரில் இருகவிதைகள் வெளியாகியுள்ளன- 2003 ஏப்ரல், டிசம்பர்
இதழ்கள்.

துபாய் நிலவே தூது போ!

இங்கெறிக்கும் இந்த நிலா அங்குமெறிக்கும்
 எந்தனுயிர்க் கண்ணாளைக் கண்டு சிரிக்கும்
 இங்கலையும் மென்காற்று அங்குமலையும்
 என்னுயிரின் இன்பவுடல் தொட்டு மறையும்
 இங்கரற்றும் சாகரம்தான் அங்குமரற்றும்
 எங்களிடைத் தூரமதை வீணிலுணர்த்தும்
 திங்களொளியாள் இதயம் தாபமியற்றும்
 சீறு நெடு மூச்சில் ஒளித் தீபமணையும்
 கங்குலிருளுடவளின் கன்னம் வழியும்
 கண்ணீரின் முத்துக்கள் மின்னி ஒளிரும்
 பொங்கு கடல் வேண்டுமென்று சப்தமியற்றும்
 பூச்சரமன்னாள் குலுங்கக் கேட்டு ரசிக்கும்

ஆசை மனக்கன்னி மனம் வேதனை கொள்ளும்
 நேசமெனக் கில்லையென நிச்சயம் சொல்லும்
 காசு பொருளே பெரிதவர்க்கெனக் கொள்ளும்
 கல் மனதர் என்று எனை வீண் பழிசொல்லும்
 தேசமதை விட்டு வெகு தூரமிருந்தும்
 சிந்தனையை அங்கவளின் மீதிலிருத்தும்
 நீச மனத்துன்பமதை எங்கெறியட்டும்
 நீணிலவே தண்ணொளியைத் தூது விட்டும்.

(நிலவு விடு தூது)

வீரகேசரி 1986-87களில் வெளியானது.

விரக்தி

“வீட்டுப் படலை விரியத் திறந்தபடி!
பூட்டினா என்ன பொறுப்புனக்கு வந்து விடும்?

கொல்லையில் கன்று குழறுறது கேட்கலையோ?
புல்லை எடுத்துப் போய்ப் போட்டாக்
குறைஞ்சிருமோ?”

என்று இரைந்தபடி ஏரம்பு வருகின்றான்
குன்றையை தோள்களிலே கூடை மண்
வெட்டியொடு.

மன்னன் வரவில் மலர் விழியாள் சொக்குவதும்
பின்னர் மனது பிணங்குவதும்-என்னவர்க்கு

“எப்போதும் என்மேற் குறைதான்” என மனதிற்
கப்பியவோர் துன்பக் கருமேகம் மென் முகத்தை

‘உம்’ மென்று வைக்க ஒரு பதிலும் கூறாது
அம்மன் தேர் போல அசைந்தெழுந்து செல்லுவதும்

கொல்லும் வெயிலிற் குளித்த வியர்வையது
புல்லின் நுனி நீராய்ப் போய் மறைய - உப்புடலம்

மட்டும் கொணர்ந்து மனது நிறையுமட்டும்
கொட்டுக் கிணற்றில் குளித்த புது மெருகில்

மெல்லக் “கனகு! கனகு!” எனக் கனியும்
சொல்லின் குழைவில் துயரம் மறப்பதுவும்

“ஊட்ட வரக்க ஒரு நாளும் உங்களுக்குக்
காட்டேலா(து) என்னை”-கனகு பிணங்குவதும்

“வேலைக் களைப்பின் விரக்திலதான் நான் நாயப்
போல உன்னிற் பாயுறது நமக்குள் வேறென்ன
கோபமிருக்கு குறையிருக்கு - ஏன்? கனகு!
கோவமா?” என்னக் குளிர்ந்தவனிற் சாய்கிறதும்

எல்லாம் எழுதில் இது கவிதையாகாது
மெல்ல விரிந்து விரிந்து ஒரு காவியமாய்ச்

செல்லும் அதனால் சிறிதாய் முடியட்டும்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்க இளங்கதிர்
இதழொன்றில் (1977-78) வெளியானது

துணுக்குக் கவிதைகள்

காதலன் காதலியை வாழ்த்தல்

நின்னது நெற்றிதன்னிற் சென்னிறம் நிலைக்க எண்ணி
நின்னது கூந்தல் தன்னில் மல்லிகை மணக்க எண்ணி
நின்னது ஆடையெல்லாம் வண்ணமாயிருக்க எண்ணி
என்னை நான் வாழ்த்துகின்றேன் பன்னெடுங்காலம் வாழ

மனைவியைக் காதலித்தபோது ஆட்டோகிராப்பில் எழுதியது

...கருத்தறியாச் சிறுவர்களும் பிரீதிப் பாட்டைக்
கத்துவதைக் கேட்டுள்ளேன் - அதற்கும் மேலாய்
கருத்தரியாக் கன்னிகளும் தவறிப்பாடிக்
கடைக்கண்ணால் சுற்றுமுற்றும் பார்க்க வைத்த
பெருத்தவொரு சாதனையை அண்ணன் செய்து
பெயர்பெற்றான் அவன் கவிதை இனிமை காண்போம்...

பேராதனைப்பல்கலைக்கழகத்தில் மறைந்த கவிஞர் திரு.சில்லையூர்
செல்வராஜனுடனானவோர் கவியரங்கிற்காக எழுதியது. அவர்
எழுதிய "உள்ளது ரெண்டொரு பிள்ளைகள் என்றால்.. .." என்ற
குடும்பக்கட்டுப்பாட்டு விளம்பரத்தைச் சிலர்கித்து எழுதியது.

மழை

சுற்றிச் சுழன்று சுழித்துப் புழுதி மண்
 எற்றிச் சினந்து நிலம் அதிர
 முற்றிப் பழுத்த நெற் கற்றை நிலஞ் சரி
 வற்றுப் பருவ நெல் சிந்திடவே!

வெற்றிக் குரலில் அரற்றிக் கரு முகில்
 பற்றிப் பள பள வென்றகிலம்
 சற்றைக்கொரு ஒளிர் வற்றுக் களை பெறப்
 புற்றிற் சுருளுது பையரவம்

பற்றைப் புதருறு பெட்டைக் குறு முயல்
 பட்சத் தொடு விட ஆண் மகிழ்வில்
 பற்றிப் பெடையை இறுக்கிச் சுவை பெற
 முக்கித் திணறி முனகுது பெண்.

கட்டிக் கிளையைக் கடித்துப் பயந்து கண்
 வெட்டி நடுங்குது வானரங்கள்
 கெட்டித் திட நிலம் முட்டிக் கலைவுறக்
 கொட்டிப் பொழியுது வான் மழையே

●
 பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்க இளங்கதிர்
 இதழொன்றில் வெளியானது

சமூகம்

பெண்ணடிமை

கட்டிய பெண்ணினைக் காட்டினில் விட்டுக்
 கழன்றவன் உத்தமனாம்- அந்த
 மட்டியை மீண்டும் சுயம் வரம் வைத்து
 மணந்தவள் உத்தமியாம்
 குட்டை பிடித்தோர் குரங்கினைப் போலக்
 குடிலிற் கிடந்தவனை-ஒரு
 பெட்டியில் வைத்துச் சுமந்து பரத்தையைச்
 சேர்த்தவள் உத்தமியாம்

கொண்ட பொருளது யாவுமழித்தொரு
 கூத்தியைச் சேர்ந்தவனைக்-கண்
 கண்ட தெய்வம் எனக் கால் பிடித்தாள்-அந்தக்
 கண்ணகி உத்தமியாம்
 வண்டில் விடுங் கதை யாருக்குத் தேவை
 வளர் இளந் தங்கையரே-இந்தப்
 பொண்டில் புருசர்கள் நீதியில் வேற்றுமை
 போக்கச் சினந்தெழுவீர்

கட்டியவன் வர தட்சணை கேட்டுக்
 கழுத்தை நெரிக்கையில் வான்-ஒலிப்
 பெட்டியில் பாடுது பாட்டு அம் மூட
 மட்டியைத் தெய்வமென்றே
 முட்டக் குடித்த அம் மூடன் உனது
 முதுகைப் பிளக்கையிலே- கசட்
 செட்டில் முழங்குதத் தூட்டனின் காலினைத்
 தொட்டு வணங்கிடென்றே

உன்னைக் கெடுத்தொரு உண்மையை மூட
 உதித்த இக் காவியங்கள்-அட
 இன்னும் இருக்கையில் இந்தவுலகினில்
 ஏறும் புகழுடனே
 என்ன விடுதலை வேண்டிக் கிடக்குது
 ஏனடி சோம்புகிறாய்-அடி
 அன்ன நடையினளே மிதி யாவையும்
 ஆனை நடை நடந்தே

●
 1972. மறைந்த கவிஞர் நீலாவணன் நடுவராய் இருக்க
 நடந்த போட்டிக் கவியரங்கொன்றில் புலவர்மணி பெரிய
 தம்பிப்பிள்ளையவர்களின் தலைமையில் பாடப்பட்டு முதற்
 பரிசுபெற்ற கவிதையிலிருந்து சில கவிதைகள். கொழும்புத்
 தமிழ்ச்சங்க ஓலை இதழ், ஜனவரி 2003, லண்டன் தேசம்
 இதழ் மார்ச்சு 2002 மற்றும் ஈழமுரசு இதழ்கள் வெளி
 யிட்டுள்ளன.

பசியும் பண்பும்

கவர்ச்சியும் பிழைப்பும்

மானம் ஒழுக்கம் எனும் இவை யாவையும்
 மாயப் பதங்களடி-அவை
 ஊனம் வளர்க்க ஒரு பிடியற்றவர்க்கு
 உண்மையில் ஏதுக்கடி
 ஈனத் தொழில் உடல் காட்டல் என்போர்-பசித்
 தீயை அடக்குவரோ-அவர்
 ஞானத்தைத் தூக்கித் தெருவினில் வீசி
 நடத்தையை மாற்றிடடி

உண்ண உணவிலை என்றிடும் போதினில்
 பெண்மையிங் கேதுக்கடி-கொடு
 உன்மத்தருள்ள வரையில் உனக்கு
 உயர் விலை தேறுமடி
 மண்ணினுட் சென்று மட்காகு முடலை
 மடையர் ரசிக்கட்டுமே-அந்த
 மன்மதக் குஞ்சுகளின் பணமுந்தன்
 மடியை நிறைக்கட்டுமே

சட்டங்களாற் சமுதாயமென்றாவது
 சாந்தியைக் கண்டதுவோ-வெறுந்
 திட்டி வர்ப்புகள் சாக்கடை நாற்றம்
 திருந்திட வைத்தனவோ
 மட்டிகள் யாத்த பழஞ் சமுதாய
 மடமையை மாற்றிடுவீர்-எந்தக்
 கெட்ட பிழைப் பெனிலும் அதனால் வரும்
 கேடுகள் போக்கிடுவீர்

ஆடைக் குறைப்பு

எட்டிரண்டு முழத்துணி தன்னையே
கட்டுகின்ற நம் கன்னியர் அ. தினை
விட்டுக் கட்டைக் கவுணையணிந்திடல்
வீட்டிலேயொரு சிக்கனச் செய்கையாம்
முட்டுக் காலதன் மேற் தெரிந்தாற் குடி
மூழ்கிப் போவதோர் நாளிலும் இல்லையாம்
கெட்ட நோக்கில் எதனையும் பார்க்கிற
கேடர்க்கேயிது கேவலமாகுமாம்

ஆதலால் எனதன்பிளந் தங்கைகள்
தீது சிற்றுடையென்றிடு மூடரின்
ஓதலுக்குச் செவியளியாமலே
உடை குறைத்தொரு சிக்கனம் பேணுவீர்
பேதமுற்ற களங்க மனத்தொடு
பெண்மை தன்னை இகழ்கிற காமுக
காதகக் குண நாய்கள் முகத்திலே
காறியெச்சிலுமிழ்ந்து துரத்துவீர்

பண்டைக் காலப் பருவ மகளிர்கள்
பண்பு கெட்டுத் தவறிடவில்லையோர்
துண்டைத் தான் இள மார்பினிற் கட்டினர்
தூய கற்பின் இலக்கணங் காட்டினர்
கெண்டைக் காலதன் மேற் தெரிந்தாலது
கேடென்றெண்ணும் உலுத்தர்தம் தீக்குணச்
சுண்டைக் காய்த் தலை சுக்கெனத் தூள் படத்
தூய மாதர் அணி நடை செய்குவீர்

தத்துவம்

பரமனைத் தேடி

மேலைத் திசையினன் அம்புலி சென்று
 விரைந்து திரும்பி விட்டான்-நாம்
 பாலைக் கறந்ததைக் கல்லினில் வார்த்துப்
 பரமனைத் தேடுகிறோம்
 வேலைக் குறித்தெறி தோழ இம் மூட
 விழல்களைச் சாய்ப்பதற்கே-உன்
 வாலைப் பருவம் எதற்கு விழித்தெழு
 வாய்மையுரைத் திடுவோம்

எல்லையிலாப் பிரபஞ்ச இலக்கணம்
 இன்றவன் கண்டுவிட்டான்-நாம்
 கல்லதன் மீதினிற் காசையெறிந்து
 கடவுளைத் தேடுகிறோம்
 தொல்லையிலாது சுகமுற வாழத்
 துறை பல கண்டு விட்டான்-நாம்
 செல்லக் கதிர்காம யாத்திரை வாயிற்
 செடில் தனைப் பாய்ச்சுகிறோம்

தத்வமஸி எனச் சாற்றிய மாமறை
 தன்னை மறந்து விட்டோம்-பல
 வித்தைகள் செய்திடுவோர்தனை நம்பிடு
 வீணர்களாகி விட்டோம்
 உத்தம மாமுனிவோர்களுரைத்த பல்
 உண்மை மறந்து விட்டோம்-சுய
 சித்தத்திலே பிரமத்தையுணரும்
 செயல் களை விட்டுவிட்டோம்

ஐயன் அருச்சனை செய்திடலாலந்த
 ஆண்டவன் பேரருளே- என்றும்
 மெய்யில் உணர்வினிற் சேருவதோ-இந்த
 வேதத்து ஆகமங்கள்
 உய்யும் வழிவகை காட்டிடுமோ-இல்லை
 உண்மையுணர்த்திடுமோ
 பையக் கிரியைகள் யாவும் நிறுத்திப்
 பரமனைத் தேடிடுவோம்

சூன்யத்தைத் தேடி..

சூன்யத்தைத் தேடுகிறேன் சூன்யத்தைத் தேடுகிறேன்
சக்தியற்ற சடமற்ற வெட்ட வெளிச் சூன்யத்தை..

எங்கே நான் காணுவது? எப்படியங்கேகுவது?

உருண்டையுலகம் சூரியக் குடும்பம்
எல்லாம் கடந்து பால்வெளி மண்டலம்..

அதற்கும் மேலாய் அடியை வைத்து
அப்பா! என்று தலை நிமிர்கையிலே

தொலை தூரத்தில் பிரபஞ்சத் தீவுகள்
கண்ணைச் சிமிட்டி என்னைக் கொல்லும்
காட்சியை விட்டுச் சூன்யம் காண
எங்கு நான் போவேன்? எப்படிப் போவேன்?

ஐயோ! என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள்
ஆருமிருந்தால் ஓடி வாருங்கள்.

கருமையான காட்சி கூட என்
கண்களுக்குத் தெரிதல் வேண்டா
வெறுமை வெறுமை அதுதான் வேண்டும்
வெட்ட வெளிதான் எனக்கு வேண்டும்.

சடம் பிரிந்து சக்தியாகிச்
சக்தியொடுங்கிச் சடமாய் மாறும்
சம நிலைக் குழம்பல் எனக்கு வேண்டாம்
வெறுமை வெறுமை அதுதான் வேண்டும்
வெட்ட வெளிதான் எனக்கு வேண்டும்

ஐயோ! என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள்
ஆருமிருந்தால் ஓடி வாருங்கள்.

இளங்கதிர்-பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

கையும் நெய்யும்

கையில் இருக்குதடா - வெறு
 மையை அறிந்திட்டா - அந்த
 நெய்யை அறியாமல் நீ
 நிதமுந் தேடுகிறாய்
 உள்ள நெருப்பினிலே அதை
 உருக்கி வார்த்து விட்டால்
 துள்ளல் துடிப் படங்கி - உயர்
 தூரியங்கண்டிடலாம்
 என்றுரைத்தானொருவன் - அவன்
 இனிய வார்த்தைகளால்
 கண்டதைச் சொல்லுகிறேன் - அதிற்
 கலந்ததைச் சொல்லவில்லை

பாலை வனத்தினிலே அந்தப் பாழ்வெளி மீதினிலே
 காலைப் பரிதியின் தண்ணென்ற வெண்ணொளி
 காட்டிடும் ஜாலம் அகத்தில் நிறைவுறப்

பாழொன்றை நானறிந்தேன்
 அகப் பாழொன்றை நானறிந்தேன்

மேலைப் புருவ நெரிப்புடனே ஒரு
வெற்றிடம் நானறிந்தேன் - அங்கு
காலத்தை வெல்லும் மகிழ்வுடனே எந்தன்
கண்களை நான் மறந்தேன்

சூனியங் கண்டுவிட்டேன் - அகச்
சூனியங் கண்டுவிட்டேன்

தோழன் அருகழைத்தே - அகச்
சூனியங் காட்டி நின்றான்

போக முடியவில்லை இன்னும் போக
முடியவில்லை
போக முடியாமல் அங்கு போகமுடியாது
மோகத்தில் ஆழ்ந்து விட்டால் அந்த
மோனத்தில் மூழ்கி விட்டால்
சாகும் கொடுமையில்லை மனச்
சஞ்சலம் ஏதுமில்லை
பாலை வனத்தினிலே..

இளங்கதிர்-பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

அகந்தை

நானே பெரியோன் நானே அறிவாளி
என்னளவுள்ள எல்லாப் பதர்களிலும்
என்னுட் சிறிய மணியொன்றிருக்கிறது

நானே பெரியோன்..

பூச்சி பிடித்துப் புழுவரித்த கும்பலினுள்
பாதி மணியாய் இருக்கின்ற என் பெருமை சாலப்

பெரிதே!

குப்பையிலே என்னைக் கொட்டித்தான் விட்டாலும்
குப்பைக்குள்ளேயோர் குண்டு மணியாகக்
கண்ணைச் சிமிட்டி ஒளிபரப்ப - இங்கு
என்னைத் தவிர எவரால் முடியும்?

கார்கால மேகக் கறை படிந்த வானத்துக்
கும்மிருட்டைச் சீறி அழிக்க முயலுமொரு
மின்மினி நான் என் பெருமை சாற்றல் அரிதே!
வெண்ணிலவு இல்லை விளக்கில்லை - வானத்து
விண்மீன்களில்லை இம் மின்மினியே பெரிது

நானே பெரியோன்..

தமிழ்ருவி-ஜெர்மனி 15-5-95, தினகரன் இலங்கை

காட்சிக்கேது எல்லை

என்னிலும் மேலொரு சக்தி
 இருப்பதுறுதி யென்றாகிடில் - அஃதை
 பின்னமிலாதுடன் பற்றி - அது
 பேயதென்றாலும் பிரமமென்றாலும்
 பொன்னடி போற்றிடுவேன் யான் - எந்தப்
 போழ்திலும் அஃதின் நினைவகலாதே
 சின்னத்தனங்கள் விடுத்தே - என்றும்
 சிந்தையினை அஃதின் மீதினில் வைத்தே

வாமுவன் யான் என நெஞ்சில் - ஒரு
 வன்மம் எனக்கு இருந்தது கண்டிர்
 நாமும் பொழுதும் இதுவே - நான்
 நாடிய தேடிய உண்மை அதுவே
 பாழும் மனதினில் என்றும்
 பணம் புகழ் நாரியர் ஆசையை வென்றும்
 ஆழும் பிரமத்தியல்பை - நன்கு
 ஆழவுணர்ந்து அதில் மனம் போக்கின்

முத்தியெனப் பல பேர்கள்
 முழக்கமிட்டே பல சொல்லுவார்கள்
 கற்றிடலாமதை இன்றே - உடன்
 கண்டிடலாமக் கடவுளை நன்றே
 என்று இருந்திடுங்காலை
 இவன் ஒருவன் வந்து வாரினன் காலை
 நன்றது தீயது காணேன்-அந்த
 ஞானத்தின் மேலெது உண்டென்றும் காணேன்

உன்னிலும் மேலொரு சக்தி - இவ்
 உலகினிலும் அப் பிரபஞ்சம் மீதில்
 கண்ணில் தெரிகின்றவைக்கும் - அந்தக்
 காட்சிக்கப்பாலும் கடலடி மீதும்
 எண்ணத்தின் எல்லைக்கும் மேலாய்
 இருப்பவைக்கும் பல் இயல்கள் உரைக்கும்
 திண்ண விதிகளி னிலும்-எந்தத்
 தீ புனல் மண் வளி ஆகாயம் யாவும்

பண்ணிடும் விந்தைகள் மீதும்
 பர ஞானியரின் உயர்சிந்தனை மீதும்
 காணவும் கூடுவதில்லை - சுய
 காட்சிக்கப்பாலொரு காட்சியுமில்லை
 வீணில் வெளியினில் தேடி - இந்த
 வேசத்தினோடு உலகினில் ஆடி
 ஊணும் உறக்கமும் இன்றி - அந்த
 உண்மையை விட்டுத் தொலைவினிற் சென்று

உன்னைத் தொலைத்திட வேண்டா - உயிர்
 தன்னைத் தொலைத்துத் தவிக்கவும் வேண்டா
 என்று உரைத்தனன் கண்டர் - அவன்
 ஏற்றிய தீபத்தை வெளியினில் விண்டேன்
 ஒன்றுளதுண்மை அ. தெங்கள்
 உயிரினுள் ஓடும் வெளியினில் எங்கும்
 கண்டிடல் என்பதொன்றில்லை - அந்தக்
 காட்சிக்கு நாம் எங்கு காண்பதோர் எல்லை

நம்நாடு, கனடா, ஆகஸ்ட் 24 2000.

ஜோதிடம்

தம்பி எங்காவது மாட்டிப் பல்லுடைவார்
 தந்தையோ சாதகக் கட்டுடன் பறப்பார்
 நம்பியே சாத்திரிமார்களையணுகி
 நடந்ததற்கான காரணத்தினையறிவார்
 வம்பிலே மாட்டிய வகையினையுணரா
 வான மண்டலத்து நட்சத்திரங்களை அறிவோன்
 கும்பராசீயதில் குருவரல் ஒரு பல்
 குறைந்ததற்கான காரணமெனச் சொல்வான்

கூரையிலிருந்து நற் குறிதனைச் சொல்லி
 கூழினுள் விழுந்து தன் உயிர் விடும் பல்லி
 யாரையும் ஏய்த்திடும் நமது சாத்திரிமார்
 நாளை தம் வாழ்வதன் முடிவினையுணரார்
 பாரையும் கோள் உடு நிலையையும் இணைத்தே
 பலவித கதைகளை உரைத்திடு மூடர்
 போரையும் அதன் அடி வேரையும் அறியார்
 புவியினில் அமைதிக்கும் திகதிகள் குறிப்பார்

ராமவாசனைப் புகை சரஸ்வதித் தைலம்
 நாமெங்கும் காண்கிற விளம்பரம் கேளீர்
 தூமமாய் மூக்கினில் துளியதாய் நாவில்
 சொரிந்திடில் திருவொடு கல்வி சேர்ந்திடுமாம்
 பாமரர் வியந்து தம் பணத்தினைச் சொரிவார்
 பயனிலா வேலைகள் பலப்பல புரிவார்
 தாமசம் போக்கிடார் சாத்திரம் தனையே
 சதமென எண்ணுவார் தம் கடன் அறியார்

முயன்றவர் வெல்லலும் தாமச மூடர்
 முடங்கலும் மூலையில் இறை விதியறிவீர்
 அயன் திருமாலொடு ஆண்டவர் எவரும்
 அவனவன் முயற்சியின் மேலெதும் அளியார்
 பயன் தரும் தொழில்புரிந் துயர்ந்திடல் விடுத்தே
 பார்த்திழி சோதிடம் நாட்களைக் கெடுத்தே
 புயந்தனை உயர்த்திடாச் சோம்பர்கள் அழிவார்
 பொழுதினுட் தூற்றுவோர் பொற்குவை குவிப்பார்

மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகள்

Twinkle Twinkle Little Star

Twinkle Twinkle Little Star
How I wonder what you are
Up above the world so high
Like a diamond in the sky

மின்னும் மின்னும் தாரகைகாள்
என்னே விந்தை நீங்கள் யார்?
வையத்தின் மேல் வெகு தொலைவில்
வைரத்தைப் போல் வானத்தில்

When the blacing sun is gone
When there nothing shines upon
Then you show your little light
Twinkle Twinkle all the night

ஒளிரும் கதிரும் சென்றக்கால்
ஒன்றும் மிளிர் இன்மையினால்
பின் நீர் காட்டிச் சிற்றொளியை
மின்னீர் மின்னீர் இரவெல்லாம்

●
பல வருடங்களுக்குமுன் எழுதப்பட்டு லண்டன் ஐபிசி
வானொலி குழந்தைகள் நிகழ்ச்சியில் 1997 இல் மகனைக்
கொண்டு பாடுவிக்கப்பட்டது

Ba Ba black sheep

Ba Ba black sheep
 have you any wool
 Yes sir, Yes sir
 Three bags full

கரிய சிறிய செம்மறியே
 கம்பளியுண்டோ உன்னிடத்தில்
 ஆமாம் ஐயா என்னிடத்தில்
 அழகாய் மூன்று பையுண்டு

One for my master
 One for my lamb
 One for the little boy
 Who lives down the lane

ஒன்றென் எஜமான் தேவைக்கு
 ஒன்றென் கன்றுக் குட்டிக்கு
 ஒன்றோ அந்தக் கீழ்த் தெருவில்
 ஒழுங்காய் வாழும் சிறுவனுக்கே

LOVE-BITES AND HATE HOWLS

by

Professor Kopan Mahadeva

[Erdington's **Magic Moments** Poet Laureate, United Kingdom]

Some bumble-bees whispered their love to me.
Really. It happened in Birmingham, yesterday.
In our back garden, they buzzed love songs to me.

I then reflected on another, quite distant day
When some humans in a car, whizzing past me
Howled: 'Hey, Black Monkey!' - on the M6 Highway.

The blessed bees were also British born.
They did not go to school nor to church and pray
Yet with their tiny heads and hearts had never sworn.

To prove their love, the bumble-bees kissed me
With pecks on cheeks and pricks with little thorns
But their bites didn't hurt, because they loved me

Whereas the name that those young men called me
Did. Though, maybe, said in fun and not in scorn
It could, even after eons, killingly *taunt-alize* me.

உறுத்திடாக் குத்தலும் வெறுத்திடக் கத்தலும்

பம்பரத் தேனி காதில் வந்து - தன்
அன்பினை நேற்று அமுத்திச் சொன்னது
முத்தம் தந்து முகத்தைக் குத்திச்
சப்தமிட்டுப் பாடிச்சென்றது.

எண்ணிப் பார்க்கிறேன் முன்போர் நாளில்
இதயம் நொறுக்கிய வேதனை நிகழ்வை
தண்ணியில் மிதந்து தரங்குறைந்தோர்
சிலர் தாண்டிப் போகையில் மோட்டார்பாதையில்

ஆளென என்னை அறியா நிலையில்
ஊளையிட்டுக் கபிலக் குரங்கே
என்றெனை விளித்த இழிசெயல் தனையும்

புவென மதித்தென் முகத்தினிலமர்ந்த
பூச்சியெனக்குத் தந்த மதிப்பையும்
எண்ணிடும் போதில் மனதினில் சே! சே!
இதுவா மானிடர் தரமெனத்தோன்றும்.

பிரிட்டனில் பிறந்த பெரிய அப் பூச்சிகள்
பெற்றிடக்கல்வி பள்ளிசென்றனவா?
அருட் திருத் தந்தையர் தேவநற் கருணை
ஆசிபெற்றிடற்காய் கோயில் சென்றனவா?
இல்லையில்லை எதுவும் அறியா.

முத்திடவெண்ணி முகத்திலமர்ந்து
கத்திப்பாடிக் குத்தும்பண்பின.
ஆயினும் என்ன? அச்சிறு இதயம்
அன்பினைத் தவிர வேறொன்றறியா.

ஆனால் மாந்தரோ எனைக்குறித்திழந்தசொல்
ஆயிரம் நாகவிடத்தினும் மேலாய்
நெஞ்சில் உறுத்திய நிகழ்வினையின்று

நினைத்துப் பார்க்கிறேன் நெடிதொரு மூச்சுடன்
எனைத் துழைத்திடுகையில் பம்பரத்தேனீ

ஆங்கிலமூலம் : பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா
தமிழாக்கம் : யுகசாரதி

ABOU BEN ADAM

LEIGH HUNT

Abou Ben Adam may his tribe increase
Awoke one night from a deep dream of peace.
And saw within the moonlight in his room
Making it rich and like a lily in bloom

An angel writing in a book of gold
exceeding peace had made Adam bold,
and to the presence in the room he said
"What writest thou?"The vision raised its head.

And with a look made of all sweet accord,
answered "the names of those who love the lord"
"And is mine one?"Said Abou "nay not so"
Replied the angel, Abou spoke more low

and cheerily still and said " I pray thee, then
write me as one that loves his fellow men"
The angel wrote and vanished. The next night
it came again with a great awakening light.

And showed the names whom love of god had blest
And lo! Ben Adam's name led the rest.

மானுடத்தின் உயர்வை நித்தம் மனதிருத்திக் கனவிடை வாழ்ந்திருந்த ஓர் மகாத்மன் இரவினில் விழித்தனன் மல்லிகை நிகர்த்த தண் மதியொளி அவன் அறை மஞ்சமீதில் அழகு கூட்ட நெஞ்சமீதில் நிறைவொடு

மோன நித்திரை கலைந்து முகமலர்ந்து நோக்கினான் முன்னிருந்தோர் தேவதை தன் பொன்னெழுத்தில் எழுதினாள் ஞானி “அந்த நூலில் யாது நீ பொறிக்கிறாய்?” என தேனிகர்த்த மொழியிலந்தத் தேவதை மொழிந்தனள்.

“கர்த்தர் மீது நேசம் வைத்த கருணையாளர் பெயர்களை இத்தரையில் மிச்சமின்றி இந்த நூலில் எழுதுவேன் உத்தரவு தந்து தேவன் உள்ளனன்” எனச் சொல்ல “உள்ளதா என் பெயரும்தில்?” என்று ஞானி வினவினான்.

“இல்லையில்லை உன்பெயர்” எனச்சொல்ல அத் தேவதை என்றும் போல அமைதியோடு அந்த ஞானி அவளிடம் நல்லது என் பெயரைத்தன் இனத்தார் தம்மை அன்புசெய் புல்லர் பட்டி யலில் ஆயி னும் பொறித்து வையென

பொன்னெழுத்திலே பொறித்த தேவதை மறைந்தனள் பொழுதுபோய் அடுத்தநாள் பேரொளியில் மீண்டும் வந்தனள் தன்னெழுத்தை ஞானிகாணத் தந்தனள் அவன் பெயர் தலையதாக இறைவன் வாழ்த்தத் தகுதிபெற்றிருந்தே.

இனசேவை இறைவன் சேவை

உறவுப் பாலம் உடனே வேண்டும்

ஈழத்தின் இலக்கியங்கள் இந்தியாவின்
 எல்லைகளைத் தொடவேண்டும் - எம் ஆக்கங்கள்
 காலத்தால் அழியாத காப்பியங்கள்
 கதை கவிதையென்றெல்லாம் சிறப்புப் பெற்று
 ஆழத்தில் இருந்து உச்சிக்கு உயரவேண்டும்
 அது வேண்டும் இது வேண்டும் - கலை பண்பாட்டுப்
 பாலத்தைச் சேதுவிலே கட்டவேண்டும்
 பாரதத்தார் வர நாங்கள் போகவேண்டும்
 தூலத்தில் வரவேண்டும் அனைத்தும் வீணே
 சூக்குமத்தில் கற்பனையில் வேண்டாம் என்றோர்
 காலத்தில் நாமெல்லாம் நினைத்ததுண்டு
 கனவாகிப் பழங்கதையாய்ப் போனதின்று.

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியங்கள் புலம்பல் என்று
 புல் நெஞ்சன் ஒருவன் சொல்கின்றான்-ஆகா
 இலங்கையிலும் தமிழறிவா அச்சச்சச்சோ
 இதற்கெனவும் சிலருண்டா என்றான் மற்றாள்
 நலங்கெடுக்கும் புன்மொழியர் இழிவு வார்த்தை
 நம்மீது சொரிகின்றார் நாமோ அன்னார்
 குலங்கெடுக்கும் சூழ்ச்சிதனை அறியா நின்றோம்
 குரக்கர் அவர் அரக்கர்கள் நாம் இதுவே உண்மை

ஆரியத்து ராமனிடம் எம்மைக் காட்டி
 அன்று செய்த துரோகம்தான் இன்றும் அன்னார்
 காரியங்கள் யாவினிலும் செய்கின்றார்கள்
 கண்கூடாய்ப் பலகாலம் கண்டுவிட்டோம்
 பாரினிலே தமிழீழத் தாயகத்தைப்
 படைப்பதற்கு முயல்கையிலும் குறுக்கே நின்றும்
 வீரியத்தைக் கெடுப்பதற்கே வித்தை செய்தார்
 வீணென்பேன் இவருறவு விழலேயென்பேன்

எரிகின்றதிலங்கையென்பார் சினிமாசெய்வார்
 எல்லாமும் பிடுங்கத்தான் இங்கும் வந்து
 புரிகின்றார் சாகசங்கள் பலபேர் இதைப்
 புரியாமல் வாய்பார்த்துக் கெடுகின்றோம் நாம்
 நரியென்று தெரியாமல் நம்மோர் அன்னார்
 நடப்பினிலே மதிகெட்டுச் செல்வந்தனைச்
 சொரிகின்றார் அவர் அள்ளிச் செல்லுகின்றார்
 சுகமென்ன கண்டோம் நாம் இதனாலெல்லாம்

அனும சக்கிரீவர் எனும் துரோகக்கும்பல்
 அன்றமைத்தார் பகைப்பாலம் சேது மீதில்
 தனிமையுற்றான் ராவணனும் சதாமைப்போல
 தன் நாட்டை வீணாக இழந்து போனான்
 வினை பிடித்ததன்று முதல் எமக்கு அத்தால்
 வேறு வழியின்றி அவர் தொடர்பைக்கொண்டோம்
 இனியெமக்குப் புது வாழ்வு வேண்டும் அத்தால்
 எம் தொடர்பை வேறுதிசை திருப்பவேண்டும்

அன்பர்களே இந்த அவனி முழுவதுமே
 இன்பத் தமிழர் இனம் உண்டு இப்போது
 தாய்த் தமிழர் தேசம் தமிழ் நாடேயென்று
 பேய்த்தனமாய் எங்கள் பெருமைகளைத் தோற்காமல்
 உபகண்டத் தொடர்புகளை ஒதுக்கிப் புறம் வைத்து
 எங்கள் தொடர்புகளை இன்றே பலப்படுத்தி
 உறவுக்காய்ப் பாலங்கள் உடனடியாய் நாமமைப்போம்.

தமிழ்நாட்டின் கலப்படமாம் தமிழைப் புறக்கணிப்போம்

தூய தமிழிற் தொடர்புகளை மேம்படுத்தி
 ஆய கலைகள் அனைத்தையும் நாம் போற்றிடுவோம்

தமிழுக்காய் ஓர் நாடு தரணியிலே வேண்டுமென்னும்
 கொள்கையுடையோர்கள் கொடி தூக்கி வாருங்கள்
 எங்கேயோவாகிலும் இந்தவுலகினிலே
 எங்களுக்காயோர் துண்டு நிலமேனும்
 சுதந்திரமாய் வேண்டுமென்போர்
 துணியேவோடு வாருங்கள்

காட்டிக் கொடுக்கின்ற கயமைத் தனங்கொண்ட
 முதுகெலும்பில்லாத மூடர்களின் தொடர்பால்
 எங்கள் இலக்கியங்கள் எழுச்சிபெறப் போவதில்லை.

சிங்கை மலாய் லண்டன் செந்தமிழர் வாழும் மேற்கு
 எங்கும் தொடர்புகளை ஏன் அமைக்கக் கூடாது?

ஈழத்திலுண்டு எமக்கினிய அடித்தளம்
 சுயபாதுகாப்பு சுதந்திரத்தில் ஆர்வம்
 பயமின்மை நன்கு பண்பட்டவோர் தலைமை
 எல்லாம் எமக்கு ஈழத்திலேயுண்டு

நாடொன்றே இல்லை நரிகளின் வஞ்சகத்தால்

புலம்பெயர்ந்தோர் கொட்டும் பொருளால்தான் தமிழ்நாட்டு
 நிலம் தன் கலைகள் தனை நிறுத்தியின்று வாழ்கிறது

ஆனாலும் இந்த அவனியிலே தமிழருக்கோர்
 நாடமைப்போமென்றால் நரித்தனங்கள் செய்கிறது

ஆகையினால் நண்பர்களே அறிவோடு சிந்திப்போம்
 தேவையின்று நமக்கோர் சிலந்தி வலைப்பின்னர்
 கலைப்பாலம் தமிழகத்தைக் கடந்து புலம்பெயர்ந்தோர்
 கட்டி அசையாது காக்கும் புதுப்பாலம்

எங்கள் தொடர்புகளை இறுக்கி விட்டால் அதன் பிறகு
 எங்கும் எதற்கும் கை ஏந்தி நிற்கத் தேவையில்லை
 தங்கத் தமிழன்னை தரணியிலே கோலோச்சும்
 நாளும் நெருங்கி வரும் நம்முறவை வஞ்சகத்தார்
 அழிக்க நினைத்தாலும் அது நிறைவு ஏறாது

வேறு:

பலமுண்டு பொருளுண்டு பண்பாடுண்டு
 பாரினிலே எம்முறவை ஒன்று சேர்க்கும்
 நிலமுண்டு நிழலுண்டு அதன்பேர் ஈழம்
 நிச்சயமாய் வருகுதது மலரும்காலம்
 புலமுண்டு செல்வத்தைச்சேர்க்க - மேலும்
 புதிது புதிதாய்க் கலைகள் ஆக்க - எங்கள்
 குலமொன்று படவேண்டும் முதலில். அஃதே
 குறிக்கோளாய் இருக்கட்டும். சபைக்கு நன்றி.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் தேசம் வெளியீடு
 5 ஏப்பிரல் 2003

ஒரு புலம்பெயர் சீனிமா டைரக்டருக்கு...

எம் கலைக்குடும்பத்தின் தலைவனே!
கீத் சினி ஆட்சின் கிரீடமே!
நம் ரகஸ்ய ஸ்நேகம் வெளிச்சத்துக்கு வந்திருக்கிறது
ஆற்றல் அசுரர்களும் அனுபவத் தேவர்களுமில்லாது
வெறும் காற்றை முறுக்கிக் கயிறாய்த்திரித்துக்
கலைப்பாற்கடலைக் கடைந்தாய்.
விளைந்தது எம் ரகஸ்ய ஸ்நேகம்.

நீ! நீரைச் செதுக்கி நெருப்பில் வரைந்தபோது நாங்கள்
ஓரத்தில் ஒதுங்கி உறங்கிக்கிடந்தது
உனது நம்பிக்கை மூட்டைகளில்தான்.

அழைத்தபோதெல்லாம் அலுத்தபடி சோம்பல் முறித்து
அவ்வப்போது ஓடிவந்து அரைப்பதத்தில் சுவைபார்த்து
உப்புப் புளி போதவில்லையென்று உரைத்தபோது
உணர்ந்தோம் நீ ஆக்குவது எங்களைத்தானென்று

நட்சத்திர மண்டலத்து நெடூலாக்களைத் தேடித்திரியும்
காமிராக் கண்களுக்குள் உனது கண்கள் வேறாயின
உனது பார்வைக் கோணத்தில் பறந்த மின்மினிகளைச்
சூரியச் சுடர்களாக்க முயன்றிருக்கிறாய்

கீர்த்தியெனும் ஆற்றல் மிகு ஓவியனே!
 நீ கரித்துண்டால் வரைந்த மோனாலிஸாக்களாய்
 இன்று நாம் மோகன முறுவல் செய்கிறோம்
 சரளைக் கற்களுக்குப் பட்டை தீட்டிய உன் சாமர்த்தியம்
 எங்கள் தத்து நடையை ஒலிம்பிக் ஓட்டமாக்கி
 மழலையைக் கவிதையாக்க முயன்றிருக்கிறது
 பாலைக்குப் பனிப் போர்வை போர்த்து -அந்தி
 மாலைக்குச் சூரியனைப் பரிசளித்த நீ
 சிலைகளுக்குக் கலையுயிரளிக்க
 ஜீவ சுவாசமூதம் த்வீதியப் பிரம்மன்

புலம்பெயர் சினிமாவா? வெறுங்கையால் முழமா?
 பச்சைத் தண்ணீரால் பாயாசமா?
 என்றெல்லாம் கேட்டவர்களுக்கு
 எங்களாலும் முடியுமென்று பதில் சொல்லியிருக்கிறாய்

நீயும் உன் மனைவியும் நட்டு வளர்த்த கலை மரத்தில்
 ஒரு கோடையில் நாங்கள் கூடுகட்டினோம்
 மழையைத் தூறலாக்கி மாருதத்தைப்
 புயலாக்கும் உன் வல்லமையால்
 இன்று எங்கள் கீச்சிடல்கள் இனிய சங்கீதமாயின

வசந்தம் துளிர்க்கும் நாள் வெகு தூரத்திலில்லை
 வாழ்க உன் சாமர்த்தியம் வளர்க புலம்பெயர் சினிமா

கீத சினி ஆர்ட்ஸ் ஸ்தாபகரும், புலம்பெயர் சினிமாவான ரகஸ்ய ஸ்நேகம் படத்தின் டைரக்டருமான திரு. கீ. குமரேஸ்வரன் (கீர்த்தி) அவர்களுக்கு 14-04-2003 அப்படத்தின் வெளியீட்டுன்று அப்படத்தின் நடிகர்கள் சார்பாய் அன்புடன் வழங்கிய வாழ்த்து மடல்.

சரி பின்னக் காதலிப்பம்

அவளுக்குப் பயமாகவிருந்தது. எப்படி இந்த இரவைக் கழிப்பது? எரிந்து கொண்டிருந்த குத்து விளக்கு அவளைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டியது. உடல் கூசத் தன் சேலையால் போர்த்துக் கொண்டாள். அவனை ஒரு தரம் நினைத்துப் பார்த்தாள். முரடனாயிருப்பானோ? மனம் கிடந்து தவித்தது.

சே! சே! இதென்ன கலியாணம்? முன்பின் தெரியாதவனோடு ஒரு முதலிரவு. நான் எப்படி வளர்ந்தேன்? எப்படி வளர்க்கப் பட்டேன்? எப்படி ஒரு ஆணின் நிழல் கூட என்னில் படாமல் பார்த்துக் கொண்டேன்? திடீரென்று இதென்ன..?

பெரியவர்கள் எல்லாம் பார்த்துப் பேசி எல்லாம் முடித்து விட்டார்கள். தாய் தந்தை பெரியவர்களின் சொல்லைத் தட்டக் கூடாதென்பதற்காகத்தானே நான் இந்தக் கலியாணத்திற்குச் சம்மதித்தேன்.

இப்போது ஓர் ஆணுடன் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலைசன்சு தந்துவிட்டார்கள்.

‘அப்படியானால் நான் இதுவரை காத்ததெல்லாம்...?’ அவளுக்குத் தன்னை நினைக்கவே அருவருப்பாயிருந்தது.

சே...சே... நான் எவ்வளவு கீழ்த்தரமானவளாகப் போகப் போகிறேன். முன் பின் தெரியாத அவரின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டு, என்னை இழந்து, இந்த இரவிலேயே என் நிறை, மானம் எல்லா வற்றையும் அவரிடம்...நினைக்க நினைக்க வெட்கமும் வேதனையும் அவளைப் பிடுங்கியெடுத்தன.

இன்னும் சில நிமிடங்கள்தான். அதன் பிறகு அவன் வந்து விடுவான். எல்லாரும் உறங்கி விடுவார்கள். முன்பின் அறிமுகமே இல்லாத அவனும் அவளும் அந்தத் தனியறையில்... இதுவரை தங்களுக்குத் தாங்களே போட்டு வைத்திருந்த வேலிகளைத் தாண்டி... உணர்வுகளுக்கு அடிமையாகி, எல்லைகள் வரம்புகளை மீறிய அச்சங்கமத்தில் விலங்குகள் போல் நடந்து கொள்ளுவதற்குத்தானா சாந்தி என்கிறார்கள், முகூர்த்தமென்கிறார்கள்? இதிலே யென்ன சாந்தி யிருக்கிறது? இதற்கு எதற்கு முகூர்த்தம்? ஆயிரம் காலமாக வளர்த்த பயிர் இந்தக் கலியாணமாம். அது வேறு சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப் படுகிறதாம்.

அவளுக்குச் சிரிப்பாயிருந்தது, வெறுப்பாகவுமிருந்தது.

பேசாமல் அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் யாரையாவது காதலித்திருக்கலாம். அவள் அங்கலாய்த்தாள்.

காதலித்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லது. அவர் வருவார். இருவரும் பழகிய பழக்கத்தில் சினேகமாக, மகிழ்வாக, காதல் கைகூடிய நிலையில் எத்தனை வரம்புகளைத் தாண்டினாந்தான் என்ன? நட்போடும் உரிமையோடும் உணர்வுகளைப் பரிமாறி, என்னில் அவரும், அவரில் நானும் சங்கமிக்க, சுகிக்க எவ்வளவு சந்தோசமாயிருக்கும். மனத்தில் வெறுப்பேயிருக்காதே.

இதென்ன? இவரோடு நானெப்படி...?

நான் அவரோடு பேசியதுமில்லை. பழகியதுமில்லை. எடுத்த எடுப்பில் என் முந்தானையை... இவருக்காக... சே! சே!... அவள் துவண்டு போனாள். மனம் பேதலித்துப் போயிற்று.

ஓர் வரனுக்காக அவள் காய்ந்து கிடந்தவளல்ல. உரிய நேரத்தில் பெரியவர்கள் செய்யவேண்டியதைச் செய்வார்கள் என்று அந்தப் பொறுப்பை அவர்களிடமே விட்டுவிட்டுத் தானுண்டு தன் பாடுண்டு என்று வாழ்ந்தவள். ஆனால் இப்போது அவளுக்குத் தான் செய்தது தவறோ என்ற சந்தேகம் வந்துவிட்டது.

கட்டுப்பெட்டியாக இருந்துவிட்டோமே. காதலிக்கத் தெரியாத தால் யாரோ முன்பின் தெரியாத ஓர் அன்னியனைக் கல்யாணம்

என்ற பெயரால் எடுத்த எடுப்பிலேயே கட்டியணைக்க வேண்டிய கீழ் நிலைக்கு வந்துவிட்டோமே என்று அவள் மனம் தவித்தது.

சோர்ந்துபோய் அவனுக்காக அவள் காத்திருந்தாள். உடல் முழுவதும் பயத்தில் நடுங்கியது.

கதவு தட்டப்படவில்லை. திறந்தது. அதிலாயினும் இங்கிதம் வேண்டாமோ? இப்படித்தான் தன்னையும் தன் அனுமதியின்றித் திறந்து விடுவானோ?

அவனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூட அவளுக்குத் தைரியமில்லை. கடைக்கண்ணால் அவன் வருவதை அவதானித்து விட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

உடம்பு நடுங்கிச் சிலிர்த்தது. பெண்மைக்கேயுரிய பயிர்ப்பில் அவன் அருகே வரவர தலையையும் கால்களையும் உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளும் ஆமையாய் ஒடுங்கிக் குறுகினாள்.

‘ஹும்...’ செருமல் சத்தம் கேட்டது. அவள் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. பார்க்க மனதில்லை. மீண்டும் செருமல்.

விளக்கை மறைத்து நின்ற அவனது நிழல்கூட அவள் மீது கவிவதை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. சட்டென்று எழுந்து கொண்டாள். நிமிர்ந்தாள்.

ஹி... அவனது அசட்டுச் சிரிப்பு. பதிலுக்குச் சிரிக்க முடிய வில்லை. ஒதுங்கிநின்றாள். என்ன பேசுவது? எப்படித் தொடங்குவது? ஒன்றும் புரியாத மௌனம். வார்த்தைகள் வரமறுத்தன.

சே! நான்தான் வெட்கத்தில் நிற்கிறேன். இந்த ஆள் ஏதாவது கதைக்கலாம் தானே...! அவருடைய அவசரத்துக்கு என்னோடு கதையென்ன வேண்டிக்கிடக்கு? மனதில் வெறுப்போடு நினைத்தாள்.

மௌனம் தொடர்ந்தது. பாவம் ஒரு பாவமுமறியாத அப்பா வியோ தெரியாது. சிலவேளை நல்லவராயுமிருப்பார். நாம எதுக்குச் சும்மா வெறுத்து வெறுத்து நினைக்கவேணும்? முதன் முதலாக அவள் நினைவில் ஏதோ அவனைப் பற்றிய கனிவு.

‘ஹும்... இந்தவிளக்கு சரியான புகையா இருக்குது லைற்றப் போடுவமா...’ முதன் முதலாக அவன் வாய் திறந்தான்.

'இந்த வெளிச்சமே அதிகம் போல இருக்கு. எதுக்கு லைற் றெல்லாம்.' - அவள் நினைத்தாள்.

'பக்.' விளக்கு அணைந்தது. திடுக்கிட்டாள். தலை சுற்றியது.

'பளிச்.' லைற் வந்தது. அப்பாடா! அவளுக்குச் சற்று ஆறுத லாயிருந்தது.

அறைக் கதவைப் பார்த்தாள். அதை அவன் தாளிடவில்லை யென்று தெரிந்தது.

பக்கத்து அறையில் யாரோ கலியாணத்திற்கு வந்திருந்த வரின் குறட்டைச் சத்தம் கேட்டது.

'நல்ல இழுவை இழுக்கிறார்.' - ஒரு பகிடி விட்டான்.

'களுக்'-அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

'நானும் இப்படித்தான். படுத்தனெண்டா ஒண்டும் தெரியாது. குறட்டைதான்.'-அவனது சுய விமர்சனம்.

'எனக்குச் சத்தம் கேட்டா நித்திரை கொள்ள ஏலாது.'- அவனை நோக்கிய அவளின் முதல் வார்த்தை. அது அவனை ஆதரித்தா அல்லது நிராகரித்தா?-அது அவளுக்கே தெரியாது. ஏதோ, பகிடையை ஒரு உண்மையோடு கலந்து சொல்லி வைத்தாள்.

'அப்ப நான் கீழ படுக்கிறன். நீங்க அந்தக் கட்டில்ல படுங்க'. அவன் தலையணையையும் ஒரு போர்வையையும் இழுத்தான்.

அவளுக்குத் தர்ம சங்கடமாயிருந்தது. எதிர்பார்த்தது ஒன்று, நடந்தது ஒன்று.

'சே! சே! நீங்கள் வயதுக்கு முத்தவர். நீங்க இந்தக் கட்டில்ல படுங்க... நான்... கீழ படுக்கிறன்'.

'இதென்ன, நாங்களென்ன இந்தியாக்காறரா? பால் செம்போட நீங்கள் வந்து முன்பின் தெரியாத என்ர கால்ல விழுறதுக்கும், புருசன் சாப்பிட்ட எச்சில் இலையில் சோறு போட்டுச் சாப்பிடுற துக்கும், புருசன் தான் சொகுசாக் கட்டில்ல படுத்துக்கொண்டு பொஞ்சாதிய நிலத்தில படுக்க வைக்கிறதுக்கும்...?' எங்களுக் கெண்டு நாகரீகமான தனித் துவமான கலாச்சாரம் இருக்குது,

பண்பாடு இருக்குது. பேசாமக் கட்டில்ல படுங்க'. - படபடவென்று கூறிவிட்டுத் தலையணையையும் போர்வையையும் நிலத்தில் எறிந்தான்.

மெதுவாக உள்ளுக்குள் சிலிர்த்தாள். 'சே! நான் எவ்வளவு கீழாக அவரை நினைத்தேன். அவர் சரியான நல்லவர்போல கிடக்குது. எண்டாலும் நம்ப ஏலாது. காரியத்தை நிறைவேற்ற வாழைப் பழம்போலப் பேசுறாரோ தெரியாது. லேசாக இளகி விடக் கூடாது'-அவள் நினைத்தாள்.

'இப்பிடிப் பெண்கள மதிக்கிற நீங்கதானா சீதனத்த வெகு கறாராப் பேசியது?'-குத்தலாகக் கேட்டாள்.

'ஐயையோ! நானா பேசின நான்? வீட்டாக்கள் விடமாட்டம் எண்டுற்றாங்க. நான் உங்கட படத்தப் பார்த்துப் போட்டு, உங்களக் கோயில்லையும் நேரில பாத்துப் போட்டு... ஓம் எண்டுற்றன். நான் என்ன செய்யிறது? கூடப்பிறந்த ஒண்டு ஒண்டுமில்லாம என்ன எதிர்பாத்துக் கொண்டு அண்ணா! அண்ணா! எண்டுற்றுக் கிடக்குதே. அதனால் அவங்க வாங்கிறத வாங்கிப் போட்டுத்தான் விடுவம் எண்டு நிண்டுற்றாங்க'. அவன் வழிந்தான்.

கதை எங்கோ திரும்பி எங்கோ போகத் தொடங்கியது. அவளுக்கு ஆறுதலாயிருந்தது. அப்பாடா! இப்போதைக்கு மரியாத கெடத் தேவையில்ல. இந்த இரவை இப்பிடிக்கதைச்சே களிச்சிரலாம்.

அவன் தொடர்ந்தான். 'எனக்குப் பேசி முடிக்கிற கலியாணத்தில விருப்பமில்ல. அதில நம்பிக்கையுமில்ல... அதால...'

'அதால...?'

'தங்கச்சியிர விசயத்தை முடிச்சுப்போட்டு...'

'முடிச்சுப் போட்டு...'

'ஆரையாவது காதலிச்சிக் கலியாணம் முடிப்ப மெண்டுதான். யோசிச்சனான்... ஆனா.. அதுக்குத் தைரியம் காணாது.சந்தர்ப்பமும் இடங்கொடுக்கயில்ல.. அதால...' 'அதால...?'

‘ஹும்... கலியாணத்த முடிச்சப்போட்டுக் காதலிப்பமெண்டு யோசிச்சன்...’

‘ஆரை?’

‘ஆரை... முடிக்கிற ஆளைத்தான்.’

‘ஓஹோ! சீதனத்தையும் வாங்கிப்போட்டு...?’- அவள் கேட்டாள்

‘ஓம்... அதுக்குப் பிறகு பிரச்சினையில்லைத்தானே! Wife இட்ட I love you எண்டு சினிமா வசனம் பேசலாம்தானே. பயமுமில்ல, ஹாய், ஹாய் எண்டு கத்தி பிரச்சனையு மெடுக்க மாட்டாள்.’

‘அப்ப காதலியுங்கவன். கலியாணம் முடிஞ்சுதானே! எனக்கும் கவலைதான். முன்பின் தெரியாத ஒருவர முடிச்சப்போட்டு... இவ்வளவு காலமும் பாதுகாத்ததையெல்லாம் ஒரே இரவில் இழக்கிறத நினைச்சால்... இதைக் காட்டிலும் ஆரையாவது காதலிச்சுக் கலியாணம் செய்தா இந்த வெட்கக்கேடு இல்லைத்தானே!’

‘அப்ப காதலியுங்கவன்... ஆரையாவது...’ - அவன் குத்தலாகச் சொன்னான்.

‘நான் ஏன் ஆரையும் காதலிக்க வேணும். இனி...’ - அவள் அத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டாள். மனத்திற்குள் குமுறல். தாங்காது மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

‘ஏன் இந்த முதல்நாளிலேயே இப்படிக் குத்தலாப் பேசறயள். நீங்க இருக்கக்குள்ள நான் ஏன் ஆரையும் காதலிக்க வேணும்?’

‘ஆரையுமெண்டால் அதுக்குள்ள நான் அடங்கக் கூடா தெண்டோ சொன்ன நான்? விருப்பமெண்டா என்னக் காதலியுங்கவன். ஆர் வேண்டாமெண்டது?’

‘ஹும்... யோசிப்பம்.’ - அவளின் சறுக்கலான பதில்.

‘நீங்க யோசிச்ச முடிவெடுக்கிற வரைக்கும் எனக்குப் பொறுக்க ஏலாது’.

அவளுக்குச் சிலீரென்றது. என்ன இவன் தனது சுயருபத்தைக் காட்டப் போகிறானோ!

அவன் சொன்னான். - 'எனக்கு நித்திர வருகுது. நான் இந்தக் கட்டில்ல ஒரு ஓரத்தில படுத்துக்கொள்ளறேன். இது டபிள் பெட் தானே! நாம ரெண்டு பேரும் ஆளுக்கொரு தொங்கலில ஒருவரோ டொருவர் உரசாமப் படத்துக்கொள்ளலாம். நீங்களும் நித்திரையக் கொள்ளுங்க.. . இல்லாட்டி இருந்து யோசியுங்க. குட் நைற்'.

அவன் குறட்டைவிடத் துவங்கிவிட்டான். அது உண்மையோ பொய்யோ! ஆனாலும் அவளுக்கு அது இனிய சங்கீதமாயிருந்தது.

நம்நாடு, ஒக்டோபர் 26 2000,

தேசம் - லண்டன் 2002 நவம்பர்

ஆசிரியர் பற்றி...

எஸ். கருணானந்தராஜா 1951 இல் இலங்கையில் களுவாஞ்சி குடி கிராமத்தில் பிறந்தவர். கிராமத்திலும், மட்டக்களப்பிலும், யாழ். கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியிலும் ஆரம்பக் கல்வியையும், இலங்கை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உயர்கல்வியையும், தாய்லாந்து, நெதர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் பட்டமேற்படிப்பு, பயிற்சி நெறிகளையும் பெற்ற இவர் இளமையிலிருந்தே கவிதையிலும் இலக்கியத்திலும் ஆர்வங்கொண்டு பல பரிசுகளும் பெற்றவர். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய உடன் கவிதையாக்கற் போட்டியிற் பரிசு, 1986 வீரகேசரி எழுத்தாளராண்டு அகில இலங்கைக்கான சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு உட்பட பிரதேச ரீதியிலும் இலக்கியத்தில் பல பரிசுகளை இளமைக் காலங்களிற் பெற்ற இவர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க இதழான இளங்கதிர் ஆசிரியராக 1976-77 களிலும், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க நிர்வாக சபை உறுப்பினராக 1990-94 களிலும் பணிபுரிந்திருக்கிறார். தற்போது லண்டனில் வசிக்கும் இவர் தமிழ் அகதிகள் நடவடிக்கைக் குழு (Tamil Refugee Action Group-TRAG) என்னும் நிறுவனத்தின் இணைப்பாளராகப் பணிபுரிகிறார்.

'பாரதியின் குயில்பாட்டின் தத்துவமர்மம்' என்னும் இவரது ஆய்வுநூலே இவரது முதற் தமிழ் இலக்கிய நூல். இது ஆய்வுக் கட்டுரையாக 1986 இல் கோலாலம்பூரில் நடந்த 6வது உலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்க ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நிகழ்ச்சி நிரலிலும் இடம்பெற்றது. ஆனால் ஆசிரியரால் மாநாட்டிற்குலந்து கட்டுரையை வாசித்தளிக்க முடியவில்லை.

பாரதியின் குயில் பாட்டு பல தசாப்தங்களாக வெறும் வேதாந்த ரீதியில் மட்டுமே வெகுசில ஆய்வாளர்களால் அணுகப்பட்டு கடவுளை முன்னிறுத்தி விளக்கமளிக்கப்பட்டது. ஆசிரியர் அதனுள் ஆழமாகச் சென்று அது பாரதியின் வாழ்க்கையின் சில பின்னணி நிகழ்ச்சிகளைச் சூசகமாக வேதாந்தத்தினூடே வெளிப்படுத்தும் ஓர் கதை என்பதை நிறுவி, அக்கதையின் பாத்திரப்படைப்புகள் யாரை எவற்றைக் குறிப்பன என்பதையும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளதோடு சொல்லுக்குச் சொல் விளக்கங்கள் அளித்து அந்நூல் தொடர்பாக இதுவரை இருந்துவந்த மயக்கநிலையையும் முற்றாக நீக்கியுள்ளார்.

பாங்கொக் கசற்சாட் பல்கலைக்கழக கம்பென்சான் வளாகத்தி லியங்கும் கிளைநிலையமொன்றினால் இவரது ஆங்கிலத்திலான ஆய்வு நூல் (ISBN 974-552-884-6) 1989 இல் வெளியிடப்பட்டது.

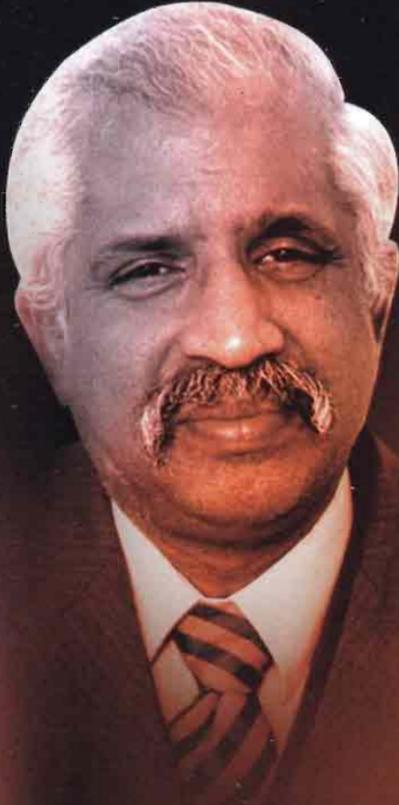
வள்ளுவன் காதல் என்னும் பெயரில் அவரது தொடர் கவிதை களும் ஆசிரியரின் ஏனைய சில ஆக்கங்களும் தொகுப்பாக இந் நூலில் (ISBN 1-873265-47-6) வெளிவிடப்படுகின்றது.

‘ஈழத்தாய் சபதம்’ என்னும் அவரது அடுத்த நூலும் (ISBN 1-873265-42-5) அதன் இசைத்தட்டும் இந்நூலுடன் சமகாலத்தில் வெளி வருகின்றன.

ஆசிரியரின் பிற ஆக்கங்கள்:

1. பாரதியின் குயில் பாட்டின் தத்துவமர்மம்
2. ஈழத்தாய் சபதம் - ISBN 1-873265-42-5
3. ஈழத்தாய் சபதம் இசைத்தட்டு
4. Comprison of Kamphensan(Thailand) Home Garden Pattern with Nuwaraeliya(Sri Lankan) Pattern -AVRDC Publication-ISBN976-552-884-6

..... நவீன கவிதையிலே தொலைந்துபோன அற்புத தமிழ்ச் சொற்களை அவர் மீட்டெடுத்துள்ளார். வள்ளுவனையும் வாசுதேவியையும் கதைமாந்தர்களாக்கி இவர் எழுதியுள்ள 'வள்ளுவன் காதல்' என்ற தலைப்பிலமைந்த கவிதை ஞானரதப் பயணமே!

'ஆடைக் குறைப்பு' சுவைஞரரை ஈர்க்கும் படைப்பு. புதுக் கவிதைக்கான பாடு பொருளை மரபிலே தந்தமை கருணானந்தராஜாவின் சாமர்த்தியம். இச்சிறிய நூல், பெரும் பாடுகளினதும், தமிழ் நேசிப்பினதும் சாரளம். தென்தமிழ் ஈழத்தின் மரபுவழித் தமிழ் நேசிப்பின் ஒரு படிமம்.....

எஸ்.பொ

ISBN:1-873265-47-6